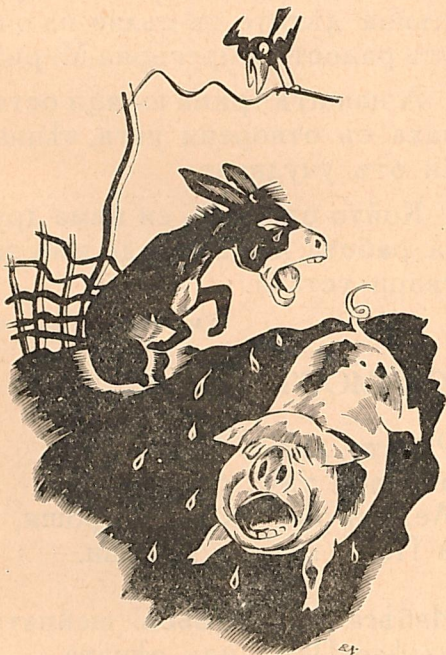

парятъ съ врѣла вода и да ти ударятъ краката съ дрѣнова тояга.

— На какво се радвашъ толкова, Гарчо? — извикаха му сърдито нашитѣ пострадали герои.

— Не виждате ли, че не се радвамъ, ами възпѣвамъ слънцето.

— Га... га... га!...
Разтопи то пакъ снѣга...

Ами вие защо плачете?

— Какъ да не плачемъ, като ние сме низко, а пѣкъ оная ябълка е високо. Молимъ ти се, свали ни я!

— Я, тъкмо за менъ ябълка,
— извика лакомо Гарчо.

И Гарчо Чернооковъ полетѣ като стрела къмъ хубавата ябълка, но веднага отъ прозореца единъ ластикъ, съ каквито децата хвърлятъ камъни, изплющъ и единъ камъчецъ така плесна нашъ Гарча, че въ въздуха пера полетѣха, а нашъ Гарчо три пѣти се преметна.

— Какво ти стана, Гарчо?
— запитаха го Свинчо и Магарчо.

— Не виждате ли, правя опитъ да слѣза съ парашутъ.

Слѣзе нашъ Гарчо, но тъй слѣзе, че веднага заплака съ гласъ.

— Га... га... га!...
какво стана тукъ сега?

Стана каквото стана, а нашитѣ трима приятели сега седятъ единъ до другъ и плачатъ горчиво.

Въ това време дойде Пѣтльо Червеногребестъ и, като разбра каква е работата, весело заплѣска съ крила.

— Плѣсъ... плѣсъ... плѣсъ...
тази ябълка не е за васъ!

— А за кого е, глупчо? —
попитаха тримата пострадали юнаци.

— Скоро ще разберете!

И наистина, още Петльо не изрекълъ тия думи, вратата на къщата се отвори и се показа малкиятъ Мирчо. Той водѣше за ржка слабъ старецъ, току що се привдигналъ отъ теж-